

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 424/2025-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára a Petra Straku (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **OBCHOD S PALIVAMI, s.r.o.**, Cesta k vodojemu 1178/52, Žilina, IČO 36 400 467, zastúpenej JUDr. Vladimír Menich, Vajnorská 15, Bratislava, proti postupu a rozhodnutiu Slovenskej inšpekcie životného prostredia (Inšpektorát životného prostredia Žilina) č. 4396402019/5180-21210/Gaš z 24. júna 2019, postupu a rozhodnutiu Slovenskej inšpekcie životného prostredia – ústredia č. 43 960 018 19/7413-31522/Koz z 27. augusta 2019, postupu a rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 31S/82/2019 z 26. júla 2022, postupu a rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Stk/19/2022 z 30. novembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru v spojení s právom na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom a rozhodnutím Slovenskej inšpekcie životného prostredia (Inšpektorát životného prostredia Žilina) (ďalej len „inšpektorát Žilina“) uvedeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnutý prvostupňový postup a rozhodnutie“); postupom a rozhodnutím Slovenskej inšpekcie životného prostredia – ústredia (ďalej len „inšpekcia – ústredie“) uvedeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnutý druhostupňový postup a rozhodnutie“); postupom

a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uvedeným v záhlaví toto uznesenia (ďalej len „napadnutý postup a rozsudok krajského súdu“); postupom a rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „kasačný súd“) uvedeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnutý postup a rozsudok kasačného súdu“). Sťažovateľka žiada zrušiť obe uvedené napadnuté rozhodnutia a uvedené napadnuté rozsudky. Žiada priznať finančné zadosťučinenie 20 000 eur a náhradu trov konania 2 053,20 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh vyplýva, že inšpektorát Žilina uložil prvostupňovým napadnutým rozhodnutím sťažovateľke pokutu 38 000 eur v rámci správneho konania, pri ktorom vykonával kontrolu 23. mája 2018, 29. júna 2018 a 6. augusta 2018 u sťažovateľky v priestore ložiska na dobývanie nevyhradeného nerastu štrkopieskov v lokalite Sihot' a zistil nedostatky v tom, že sťažovateľka použila odpady kategórie „O“ na povrchovú úpravu terénu tak, že týmito odpadmi zasypávala priestor vydobytého ložiska bez súhlasu orgánu štátnej správy odpadového hospodárstva, čím porušila § 13 písm. d) zákona č. 79/2015 Z. z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o odpadoch“), ktorý podľa § 97 ods. 1 písm. s) zákona o odpadoch zakazuje vykonávať bez súhlasu činnosť, na ktorú sa súhlas vyžaduje (ďalej len „súhlas“). Tým mala spáchať správny delikt podľa § 117 ods. 6 zákona o odpadoch.

3. Proti prvostupňovému napadnutému rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, ktoré inšpekcia – ústredie zamietla napadnutým druhostupňovým rozhodnutím so záverom, že inšpektorát Žilina dostatočne zistil skutkový stav veci, správne právne sa s ním vysporiadal, pričom postupoval zákonne.

4. Sťažovateľka podala proti napadnutému rozhodnutiu inšpekcie – ústredia správnu žalobu, ktorá však bola krajským súdom ako nedôvodná v celom rozsahu zamietnutá podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“).

5. Napokon sťažovateľka proti napadnutému rozsudku krajského súdu uplatnila kasačnú sťažnosť, o ktorej kasačný súd rozhodol napadnutým rozsudkom kasačného súdu tak, že ju zamietol podľa § 461 SSP ako nedôvodnú, keďže nezistil v napadnutom postupe a rozsudku krajského súdu nezákonnosť, ktorá by mala za následok zmenu alebo zrušenie rozsudku.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentuje najmä tým, že inšpekcia Žilina vykonala neohlásenú kontrolu, pričom jej zamestnanci sa nepreukázali. Ďalej tým, že sa na ňu nevzťahovala povinnosť mať súhlas od orgánu štátnej správy odpadového hospodárstva. Zamestnanci nemali písomné poverenie na výkon kontroly. Vstup do banského priestoru bol vykonaný bez povereného zamestnanca v rámci bezpečnosti. Sťažovateľka tvrdí, že nebola vyzvaná na vyjadrenie k podkladom pred vydaním rozhodnutia a nemala možnosť navrhnúť doplnenie dokazovania. Inšpektorát Žilina vraj neobjasňoval skutočnosti v jej prospech, pričom však nekonkretizovala, aké. Krajský súd sa mal nedostatočne vysporiadať so správnu žalobou. Inšpektorát Žilina mal nepreukázať, že zasypávanie jamy možno považovať za povrchovú úpravu terénu. Sťažovateľka

tvrdila, že v rozhodnom období povrchovú úpravu terénu formou likvidácie, sanácie alebo rekultivácie banského diela nevykonávala. Tvrdila, že zasypávala jamu po ťažbe na základe schváleného Plánu využívania ložiska z roku 2005 a Projektu spätnej rekultivácie dočasne odnímanej poľnohospodárskej pôdy z mája 2005, preto považuje činnosť za ťažobné a im podobné práce, nie terénne úpravy. Bola tiež toho názoru, že zasypávanie sa vykonávalo pod povrchom, nie na povrchu. Sťažovateľka mala svoj postup konzultovať so svojim odborným poradcom [REDAKOVANÉ], podľa ktorého na činnosti, ktoré sťažovateľka vykonávala v roku 2017, nepotrebovala súhlas orgánu štátnej správy odpadového hospodárstva. Sťažovateľka tvrdila, že zákon o odpadoch bol v znení účinnom do 1. júla 2020 nejasnou právnou normou, pokiaľ ide o výklad pojmu „povrchová úprava terénu“, ktorý sa po novele má vykladať aj ako „spätne zasypávanie“. Tvrdila, že výkladový problém nemôže byť na jej ujmu. Napokon vyjadrila svoju nespokojnosť s výškou sankcie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru v spojení s právom na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 charty napadnutým rozhodnutím inšpektorátu Žilina, napadnutým rozhodnutím inšpekcie – ústredia, napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým rozsudkom kasačného súdu.

8. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. k čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

9. Sťažovateľka namietala aj porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy a čl. 7 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy. Keďže nejde o základné ľudské práva a slobody, ale len o základné a všeobecné ustanovenia a princípy, ústavný súd sa nimi nezaoberal.

III.1. K napadnutému postupu a rozhodnutiu inšpektorátu Žilina, napadnutému postupu a rozhodnutiu inšpekcie – ústredia, napadnutému postupu a rozsudku krajského súdu:

10. Vo vzťahu k inšpektorátu Žilina sťažovateľka disponovala v zmysle § 53 a § 54 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov opravným prostriedkom (odvolanie), ktorý aj využila. Poskytnutie ochrany v prípade potenciálneho porušenia dotknutých práv v danom prípade spadalo do právomoci inštančne nadriadeného správneho orgánu, teda inšpekcie – ústredia ako odvolacieho správneho orgánu, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

11. Vo vzťahu k inšpekcii – ústrediu sťažovateľka disponovala v zmysle § 177 a nasl. SSP opravným prostriedkom (správna žaloba), ktorý aj využila. Poskytnutie ochrany v prípade

potenciálneho porušenia dotknutých práv v danom prípade spadalo do právomoci krajského súdu ako príslušného správneho súdu, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

12. Vo vzťahu ku krajskému súdu sťažovateľka disponovala v zmysle § 438 a nasl. SSP opravným prostriedkom (kasačná sťažnosť), ktorý aj využila. Poskytnutie ochrany v prípade potenciálneho porušenia dotknutých práv v danom prípade spadalo do právomoci kasačného súdu ako nadriadeného súdu, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

13. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 373/2014, II. ÚS 723/2015).

14. Ústavný súd vzhľadom na uvedené zistil, že existuje dôvod podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému postupu a rozhodnutiu inšpektorátu Žilina, napadnutému postupu a rozhodnutiu inšpekcie – ústredia a napadnutému postupu a rozsudku krajského súdu odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K napadnutému postupu a rozsudku kasačného súdu:

15. Ústavný súd nepatrí do systému všeobecných súdov, ale v zmysle čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. V dôsledku toho nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkového stavu. Ústavný súd nezastupuje všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. III. ÚS 697/2021).

16. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho

rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia. Rovnako Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že nie je nutné dávať odpoveď na každý argument strany konania vrátane tých, ktoré sú pre rozhodnutie bezvýznamné. Ak však ide o kľúčový argument, vyžaduje sa práve naň špecifická odpoveď (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, Higgins proti Francúzsku z 19. 2. 1998...).

17. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok kasačného súdu, treba poukázať na špecifickú povahu správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahrádzať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Z toho vyplýva, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje len právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (podobne IV. ÚS 127/2012). Napadnutý rozsudok kasačného súdu tak nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom krajského súdu a rozhodnutiami správnych orgánov, ktoré mu predchádzali.

18. Ústavný súd uvádza, že podstatným bolo zistenie, či zasypávanie čiastočne vyťaženého ložiska štrkopieskov odpadom, ktoré sťažovateľka vykonávala v priebehu roka 2017, bolo využitím odpadu na povrchovú úpravu terénu a či podliehalo súhlasu príslušného orgánu štátnej správy odpadového hospodárstva. Sťažovateľka je presvedčená, že na zavezenie ťažobnej jamy odpadom v objeme cca 300 000 ton, ktorú nespochybňuje, nepotrebovala súhlas orgánu štátnej správy odpadového hospodárstva, čiže sa nedopustila správneho deliktu podľa § 117 ods. 6 zákona o odpadoch. Nesúhlasila so záverom krajského súdu, že právna úprava účinná v čase spáchania skutku jednoznačne pre činnosť povrchovej úpravy terénu za použitia odpadov stanovila povinnosť dispozície súhlasom orgánu štátnej správy odpadového hospodárstva. Kasačný súd vyhodnotil závery krajského súdu ako správne právne posúdenie veci, súladné so zákonom a výklad § 97 ods. 1 písm. s) zákona o odpadoch v spojení s § 20 ods. 4 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 371/2015 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o odpadoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), za predvídateľný a správny, s čím sa môže ústavný súd len stotožniť.

19. K námietke sťažovateľky, že povrchovú úpravu terénu formou likvidácie, sanácie alebo rekultivácie banského diela nevykonávala, ústavný súd uvádza, že nemožno spochybníť záver krajského a kasačného súdu, že § 20 ods. 1 až 4 vyhlášky jednoznačne stanovuje, že povrchovou úpravou terénu sa rozumie aj likvidácia, sanácia a rekultivácia banských diel a lomov.

20. Ústavný súd uvádza, že v konaní nebolo sporné, že sťažovateľka mala rozhodnutím Obvodného banského úradu v Prievidzi z 11. januára 2012 schválený projekt spätnej rekultivácie pôdy po ukončení banskej činnosti, a to až do 31. decembra 2021. Nebolo ani sporné, že záväzným stanoviskom podľa § 140 písm. b) stavebného zákona vydal Obvodný úrad životného prostredia 14. júna 2010 sťažovateľke súhlas podľa § 16 ods. 1 písm. b) zákona č. 223/2001 Z. z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (platný a účinný

do 31. decembra 2015) pre využitie odpadov na spätnú rekultiváciu banského diela. Priebežné zavážanie tak malo do konca roku 2015 zákonný podklad. Avšak „nový“ zákon o odpadoch (účinný od 1. januára 2016) nanovo upravil povinnosti a zákazy pre subjekty nakladajúce s odpadmi, spolu s deliktuálnou zodpovednosťou. Stanovil lehotu do 30. júna 2016 pre každého, kto vykonáva činnosť, na ktorú dosiaľ nebolo potrebné rozhodnutie orgánu štátnej správy odpadového hospodárstva, aby do tohto dátumu podal návrh na začatie konania o vydanie rozhodnutia, inak bude jeho činnosť považovaná za nezákonnú (§ 135 ods. 17 zákona o odpadoch). Sťažovateľ 28. júna 2016 podal návrh na vydanie súhlasu na využívanie odpadov na povrchovú úpravu terénu podľa § 97 ods. 1 písm. s) zákona o odpadoch. Tento návrh však bez uvedenia dôvodu vzal späť, čo viedlo k zastaveniu konaniu o návrhu. Inšpektorátu Žilina neskôr tvrdil, že to bolo na odporúčanie banského úradu, ktorý ju považoval za predčasnú.

21. Ústavný súd pripomína, že bankský úrad nemá kompetenciu vo vzťahu nakladania s odpadmi. Akékoľvek jeho neformálne odporúčenia (v konaní nepreukázané) sú irelevantné pre zodpovednosť sťažovateľky a kolidovali by aj s rozhodnutím Obvodného úradu v Bytči z 21. júla 2017, ktoré sťažovateľku inštruovalo, že rekultivácia banského diela si vyžaduje súhlas orgánu štátnej správy odpadového hospodárstva.

22. Ústavný súd dodáva, že zavinenie sťažovateľky je v zmysle § 13 písm. d) zákona o odpadoch objektívne, a teda je nepodstatné, či bolo spôsobené radami vlastného zamestnanca, stanoviskom banského úradu či iným dôvodom.

23. Ústavný súd môže len potvrdiť závery kasačného súdu, v zmysle ktorých sa nedá považovať znenie § 97 ods. 1 písm. s) zákona o odpadoch za nejednoznačné, potenciálne vzbudzujúce u adresátov neistotu, pochybnosti či vytvárajúce priestor na alternatívny výklad. Sťažovateľka pritom obsah uvedenej právnej normy zjavne poznala, správala sa podľa nej a o potrebe súhlasu vedela.

24. Ústavný súd dáva za pravdu sťažovateľke, že nejasnosť či nepresnosť právnej normy nesmie byť na ujmu adresáta. Zároveň však dodáva, že v prípade sťažovateľky k tejto situácii nedošlo, keďže textácia ustanovenia § 97 ods. 1 písm. s) zákona o odpadoch v spojení s § 20 ods. 4 vyhlášky nepripúšťa výklad, podľa ktorého by vyplňanie vyťaženého ložiska odpadmi nebolo povrchovou úpravou terénu a že sťažovateľka by na túto činnosť nepotrebovala súhlas orgánu štátnej správy odpadového hospodárstva. Na tom nemení nič ani fakt, že po účinnosti novely zákona o odpadoch od 1. júla 2020 je predmetom udeľovania súhlasu podľa § 197 ods. 1 písm. s) využívanie odpadov na spätné zasypávanie banských diel a lomov. Pojem „*spätné zasypávanie*“ (§ 3 ods. 20 zákona o odpadoch) sa zosúladiť s udeľovaním súhlasu na povrchovú úpravu terénu. Ako uvádza dôvodová správa k novele § 97 ods. 1 písm. s) zákona o odpadoch, povrchová úprava terénu, čiže terénne úpravy, spadajú pod spätné zasypávanie. Tvrdenie sťažovateľky o nejednoznačnosti zákonných ustanovení tak ako kasačný aj ústavný súd považuje za nepodložené.

25. Ústavný súd k nedostatku písomného poverenia zamestnancov inšpektorátu Žilina, neexistencii podmienok na výkon vopred neohlásenej kontroly, nemožnosti vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a navrhnúť doplnenie dokazovania uvádza, že tieto námietky boli sťažovateľom uplatnené až podaním z 24. septembra 2000, čiže viac ako rok po uplynutí dvojmesačnej lehoty

na podanie správnej žaloby a uplatnenie všetkých žalobných bodov, ktorej zmeškanie nemožno odpustiť.

26. Ústavný súd napriek tomu dodáva, že kasačný súd, odkazujúc na krajský súd, poukázal na § 112 ods. 8 zákona o odpadoch, ktorý odkazuje na ustanovenia zákona o kontrole, ale iba ak § 112 ods. 1 až 7 zákona o odpadoch neustanovuje inak. Príkladom „inak“ je oprávnenie v ods. 4 písm. a), keď umožnil osobám vykonávajúcim kontrolu/dozor vstupovať na pozemky, do prevádzkových priestorov, stavieb, zariadení a iných priestorov (v sprievode zamestnanca kontrolovaného subjektu a dodržaním predpisov bezpečnosti a ochrany zdravia). Tiež oprávnenie v ods. 5 stanovujúce, že kontrolóri sa preukazujú služobným preukazom. Preto ako kasačný, tak aj ústavný súd nemali pochybnosti o oprávnení kontrolórov na vstup na miesto kontroly (pozri rozsudok kasačného súdu sp. zn. 4Asan/10/2021 z 9. 12. 2021).

27. Ústavný súd je toho názoru, že kontrola na mieste prebehla zákonne a výstup z nej v podobe protokolu z kontroly je zákonne získaný podklad na začatie konania a uloženie sankcie. Výsledky kontroly v podobe druhu a množstva použitého odpadu neboli sporné. Podmienky na výkon kontroly bez ohlásenia boli na zväžení inšpektorátu Žilina, ktorý sa rozhodol v rámci svojich kompetencií. Ani procesný postup nepreukázal pochybenia, keďže sa sťažovateľka mohla vyjadriť ku všetkým dôkazom a podkladom. Bola upovedomená o začatí správneho konania a predvolaná na pojednávanie, ktorého sa zúčastnila. Okrem výsluchu svedka [REDAKOVANÉ] neuviedla v kasačnej sťažnosti žiadne ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania, ktoré by už neboli vykonané, a v prípade [REDAKOVANÉ] pritom nebolo zrejmé, o akých skutočnostiach, ktoré mal vnímať svojimi zmyslami a ktoré by boli relevantné pre rozhodnutie vo veci, mal svedčiť. Zároveň sťažovateľka nekonkretizovala skutočnosti, s ktorými sa krajský súd údajne nevysporiadal, v dôsledku čoho kasačný a napokon aj ústavný súd dospeli k záveru, že krajský súd sa vysporiadal so všetkými relevantnými tvrdeniami a dôkazmi sťažovateľky.

28. Ústavný súd k namietanej výške sankcie uvádza, že nevybočila zo zákonného rozsahu, správnej úvahy, pričom sťažovateľka závery krajského súdu v kasačnej sťažnosti ani nenamietala.

29. Napokon k tvrdenej arbitrárnosti napadnutého rozsudku ústavný súd dodáva, že z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

30. Závery, ku ktorým kasačný súd dospel, tak nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne). Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom kasačného súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

31. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým postupom a rozsudkom kasačného súdu a obsahom napadnutých základných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie

mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

32. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch v nej uvedených stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu